

25.9.2022, Telecí

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.

POZDRAV Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

INTROIT Bůh je naše útočiště, naše síla, pomoc v soužení vždy velmi osvědčená. Proto se bát nebudeme, byť se převrátila země a základy hor se pohnuly v srdci moří. (Ž 46,2-3) Amen

PÍSEŇ 182 Pán Bůh je síla má

VSTUPNÍ MODLITBA

Pane Bože náš, tobě patří všechna úcta, láska i poslušnost. Tobě patří naše díky. Shromáždili jsme se, abychom to vyjádřili – svou úctu, lásku i poslušnost. Abychom ti děkovali v písních i modlitbách. Prosíme, přijmi to milostivě a buď mezi námi svým Duchem svatým. Ty víš, jestli jsme si v týdnu udělali čas, abychom se k tobě takto obraceli. Jestli jsme si na tebe vzpomněli alespoň v trápení či nemo-ci. Neopouštěj nás proto nyní.

Děkujeme, že nám dáváš tuto příležitost a toto místo; že tu máme bratry a sestry a můžeme s nimi tvořit tvou církev. Věříme, že pro tvého Syna Ježíše Krista to je možné. Věříme, že pro jeho smrt a vzkříšení máme nyní u tebe odpuštění. Toužíme po něm a prosíme tě, abychom je směli přijmout ve tvém Slovu. Amen

1. ČTENÍ Mt 21, 10-17

PÍSEŇ 192 Dobře staví

OHLÁŠKY

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Pane Ježíši Kriste, prosíme tě, vyslyš nás, když se nyní budeme přimlout za jedni za druhé:

Přimlouváme se za tvou církev, kdekoli na světě z pohodlně a chová se, jako by tě ani nepotřebovala; za místa, kde běží církevní provoz, ale tvůj Duch už tam přítomen není a tvoje Slovo skoro nikdo neposlouchá. Zachraň nás před takovým zneužíváním tvé lásky a důstojnosti.

Přimlouváme se za maličká shromáždění, kde jsou za tvé Slovo vděční, ale je pro ně těžké zůstat věrni. Jejich víra se otrásá, kdykoli na ně někdo zaútočí.

Přimlouváme se za společenství, kterým nemá kdo zvěstovat evangelium. I za kazatele, kteří ze služby chtějí odejít, protože nevidí žádný výsledek svého snažení.

Přimlouváme se zvláště za nemocné, za lidi v bolestech a nejistotě, za osamělé a opuštěné, za zklamané a zrazené. Pane, ty sám konej dílo svého království a nás si k tomu užij. Pro své milosrdenství nás vyslyš a učíš víc, než dokážeme prosit.

Ve tvém jménu a tvými slovy ještě spolu takto nahlas voláme: Otče náš... Amen

POSLÁNÍ Nevíte, že jste Boží chrám a že Duch Boží ve vás přebývá? Kdo ničí chrám Boží, toho zničí Bůh; neboť Boží chrám je svatý, a ten chrám jste vy. (1K 3, 16n)

POŽEHNÁNÍ Ať Hospodin ti žehná a chrání tě. Ať Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a je ti milostiv. Ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem. Amen

PÍSEŇ 489 Tvé požehnání

2. ČTENÍ (ZÁKLAD KÁZÁNÍ)

Jr 7, 1-7

Slovo, které se stalo od Hospodina k Jeremjášovi: „Postav se do brány Hospodinova domu a volej tam toto slovo. Řekneš: Slyšte slovo Hospodinovo, všichni Judejci, kteří vcházíte těmito branami klanět se Hospodinu.“

Toto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraele: „Napravte své cesty a své skutky a nechám vás přebývat na tomto místě. Nespolehejte na klamná slova: ‚Je to chrám Hospodinův, chrám Hospodinův, chrám Hospodinův.‘ Jestliže napravíte své cesty a své skutky, budete-li mezi sebou zachovávat právo, nebudete-li utlačovat bezdomovce, sirotka a vdovu, nebudete-li na tomto místě prolévat nevinnou krev a nebudete-li chodit ke své škodě za jinými bohy, pak vás nechám přebývat na tomto místě, v zemi, kterou jsem dal vašim otcům na věky věků.

Milí přátelé,

do kostela nechodíme proto, abychom si po návratu domů zapsali nějakou myšlenku z kázání, což bych zakázal už z principu.

Do kostela nechodíme ani proto, abychom se v něm něco dozvěděli, přišli na jiné myšlenky či byli aspoň chvíli někde jinde než doma.

A do kostela nechodíme ani proto, že si neděli bez bohoslužeb už ani neumíme představit. Ale proto, abychom se v něm sdíleli se svou vírou v Boha a jeho přítomnost, abychom se bavili také o něčem jiném než ve všedních dnech a abychom měli i jiné téma k nedělnímu obědu, než je účast na bohoslužbách či politická situace, ale právě víra a přítomnost Boha Otce i Syna i Ducha svatého.

Hospodin proroku Jeremjášovi přikazuje, aby se postavil do brány Hospodinova domu a volal tam ke všem Judejcům, kteří chodí do kostela klanět se přímo jemu, našemu Pánu a Bohu.

Milí Judejci, ale i vy všichni, napravte své cesty a své skutky a můžete přijít i do kostela, a nechám vás tu chvíli přebývat. Nechoďte do kostela jen pro sám kostel, ale aspoň se pokuste napravit své cesty a své skutky, aspoň se pokuste zachovávat právo a spravedlnost. Neutlačujte bezdomovce, sirotka ani vdovu, neprolévejte zde nevinnou krev a nechod'te jinam, totiž za jinými bohy. Nebudete-li toto všechno činit, pak vás tu nechám i přebývat, zde v kostele, který jsem dal nejen vašim otcům na věky věků, ale dám i vašim dětem a vnoučatům. Přeloženo do češtiny to však znamená, že nechodíme do kostela jen proto, aby tam někdo byl, ale především kvůli sobě a své víře.

Nenapravujeme své cesty a své skutky proto, že by byli sami o sobě špatné, ale že nikdy nevíme, jak budou působit i na někoho druhého. Nebudeme zachovávat právo a spravedlnost jen pro ně samotné, ale proto, že je to také v Boží vůli a jeho plánu. A nebudeme utlačovat bezdomovce, sirotka a vdovu jen proto, že se to nemá, ale protože bychom jako křesťané měli jít příkladem a pomáhat jim ze všech sil. A nebudeme ani zde prolévat nevinnou krev a chodit ke své škodě za jinými bohy, ale protože nic lepšího než chodit do kostela a za svým Bohem ani na světě není.

Nebudeme ani plakat nad tím, že je nás tak málo, ale spíš nad sebou samými, že nás už nenapadá nic nového a nic nového už ani nevyjde. Nebudeme ani láteřit nad současnou společností a politickou situací, nad všudypřítomným materialismem a konzumerismem, nad chybějícím řádem a určitými pravidly. Ale budeme sami do svých rozhovorů a svého přemýšlení vnášet témata, jakými jsou víra v Boha a jeho přítomnost. Kostel bez kostela neboli víra, naděje a láska i ve všedním dni. Či křesťanství jako pomoc v soužení vždy velmi osvědčená. Budeme se aspoň trochu pokoušet porozumět tomuto světu bez zbytečných předsudků a dezinformací, ale naopak hledat v něm pravdu a hodnoty platné v každé době. Budeme se inspirovat také v okolních církvích a mít s nimi nejen v rámci ekumenické spolupráce dobré vztahy. Nebudeme se nad nikoho povyšovat ani před nikým ponižovat jen proto, že to jinak neumíme. A nebudeme nic a nikoho posuzovat jen na základě toho, jak se nám ten někdo nebo to ono líbí nebo nelíbí. Ale budeme přistupovat ke všem stejně. Budeme přicházet na nové nápady a nové myšlenky bez ohledu na to, jak to bylo dřív. A budeme tomuto světu otevření přinejménším tak, abychom mu mohli nejen aspoň trochu porozumět, ale také žít jako děti Boží. Nebudeme jen poslouchat jeho slova a příkázání, ale také se jimi řídit a nebudeme se jen ohlížet do minulosti, ale hledět i do budoucnosti.

Ale opravdu se budeme aspoň pokoušet přicházet na něco nového, co nás sice z té současné situace nezachrání, ale pomůže nám v ní nezakrňt a netočít se v bludném kruhu neustále se opakujících frází. Vždyť to nové a zároveň dobré vzniká tam, kde se ani nechodí za jinými bohy, jakými jsou nenávist, lež, závist či příliš vysoko postavený kostel a sbor, ale právě tam, kde se děje i něco nového. Jako jsou nové myšlenky, nový přístup, nové nápady. Jako není obava a strach před tím, co neznáme, ale naopak otevřenost k tomu a příjem i toho, co ještě není dostatečně vyzkoušené a ověřené. Co není jen jakousi jistotou a tím, jak to vždycky bylo, ale i něčím, co nás může nově oslovit a dát nám odvahu k novým věcem a nápadům. Co nebude jen obranou před tímto světem, a jeho základním neporozuměním. Ale otevřením se myšlence nejen že to jde i jinak, ale že se ani my nemusíme točit v bludném kruhu svých představ a toho, co už beztak dávno nefunguje. Že i my budeme pomalu opouštět od křečovitého a dlouho nefunkčního lpění na něčem, co už stejně nikoho moc nezajímá ani nedojímá. Ale sami v sobě budeme hledat odvahu k úkroku někam stranou, k tomu být aspoň na chvíli jen tak spolu, aniž bychom z toho nutně museli něco mít. Od neurotického lpění na tom, co by patřilo tak do počátků naší civilizace k odvaze vykročit někam, kde to musíme teprve nastudovat a vybádat a přijít na to, jak se to dělá, protože to ještě nebo už neumíme.

Chodit do kostela člověka nespasí. Bohoslužby jsou sice základem sborového života, ale sami o sobě od věčného zahynutí nezachrání. A prorok Jeremiáš k tomu dodává, že to za prvé jde i bez kostela a za druhé, že jak vidíme i my sami, jsou na světě i důležitější věci. To, po čem prorok volá, je, kromě jakési sociální roviny, právě i ta duchovní. Starozákonní proroci vždycky volali po tom, aby se lid obrátil ode všech neřestí, všeho špatného a nečistého a vrátil se do přítomnosti se svým Bohem a do kostela. Nemohli tak však volat v případě, kdy byl jeruzalémský chrám zbořen, čemuž se jeden čas dost věnovali, ale jako by nabádali k tomu, že to jde i bez něj. Kostel ani nedělní bohoslužby totiž nejsou žádnou samozřejmostí a nejen, že to občas jde i bez nich, ale jako by nám sami o sobě často bránili v tom vyjít se svým křesťanstvím také ven. A i v rámci svého společenského, ale i rodinného života se zkrátka bavít také o obsahu naší víry. A ta není jen v budovách či společném prostoru, ale kupodivu ani o našich zásluhách ani minulých, ale ani těch budoucích, ale jen a pouze o Boží milosti a jeho milosrdenství pro všechny lid. O tom, že spasen může být nakonec i kdokoli z nás, když to bude Pán Bůh chtít. A když nebude, tak nebude, nic horšího, než konec tohoto světa už snad nenastane. A nic lepšího také ne, vše je tak, jak má.